

Людмила Гриневич народилась 1962 р. у Києві, закінчила з відзнакою історичний факультет Київського державного університету, з 1991 року працює в Інституті історії України НАН України, старший науковий співробітник, кандидат історичних наук. Дослідниця Голодомору, автор більше 60 публікацій, в тому числі – трьохтомної «Хроніки колективізації і Голодомору в Україні. 1927 – 1933», що відкриває невідомий український голод 1928–1929 рр. У 2009 р. проект «Хроніка» став лауреатом Всеукраїнського конкурсу «Книга року». Брала участь у реалізації низки вагомих суспільних проектів: у 1998 – 2004 рр. – член робочої групи Урядової комісії з вивчення діяльності ОУН і УПА, у 2009 р. – експерт робочої групи під час розслідування кримінальної справи про Голодомор в Україні. Член Академічної ради проекту «Українсько-єврейська ініціатива», з 2013 р. – **науковий консультант-координатор українського напрямку HREC при Канадському інституті українських студій.**

Центральна ідея доповіді **Л Г** – обґрунтування тези про радянську голодотворну (faminogenic) політику як основну причину Голодомору 1932–1933 рр. в Україні. Цю політику неможливо зрозуміти без екскурсу в українське історичне минуле імперсько-монархічної та революційної доби. Водночас цю політику неможливо осягнути без урахування різних її вимірів – соціально-економічного, політико-ідеологічного, етнонаціонального, геополітичного й військово-стратегічного, аналізові особливості яких і має намір присвятити увагу доповідачка. На перший погляд зовсім не пов'язані або слабо пов'язані між собою, в реальності усі ці виміри й творили єдине тло політики, за якої їжа використовувалася в Україні як зброя, а голод як «ефективний» спосіб нищення частини її «проблемного населення». Доповідачка також обстоює тезу про необхідність поєднання у процесі наукового осмислення причин Голодомору дискурсів тоталітаризму, геноциду та колоніалізму.